

Nr 159.

Av herr Bergman m. fl., om höjd beskattning av cigaretter.

Sedan flera år tillbaka har i riksdagen, med stöd av en allt mer växande opinion, gjorts gällande att vissa arter av indirekt beskattning icke blott äro socialt oantastliga utan till och med i större eller mindre grad socialt önskvärda, nämligen skatten på allmänt brukade, men onödiga, onyttiga och i vissa fall direkt skadliga konsumtionsartiklar. Vår svenska beskattning har också i viss mån utformats med hänsyn härtill. Men vida mer än hittills kan med säkerhet uttagas ur dylika skattekällor samtidigt som en höjd beskattning i sådana fall är ägnad att verka i folkuppfostrande riktning till båtnad för folkhälsa och allmän hyfsning. I en 1934 väckt motion (I: 233) heter det bland annat.

»Vilken åsikt man än må hysa om tobaksbruket, torde väl alla vara ense åtminstone därom, att folkhälsan icke främjas genom den oerhörda stegring, som under de senare åren iakttagits i avseende på förbrukning av cigaretter, särskilt bland yngre årsklasser av befolkningen och till och med bland minderåriga. Riksdagen har både rätt och plikt att vid beskattningen av lyxartiklar, anlägga icke blott statsfinansiella utan även folkhygieniska synpunkter.»

De som uteslutande vilja på denna fråga anlägga de förstnämnda synpunkterna behöva säkerligen icke frukta för någon ekonomisk katastrof på denna väg. Enligt gjorda beräkningar skulle vid oförändrad försäljningskvantitet en höjning i styckeskatten per cigarett med ett öre inbringa över 20 miljoner kronor. Vi hoppas givetvis att förbrukningen efter en sådan beskattning skulle minska särskilt bland minderåriga, men säkerligen skulle i alla händelser en högst avsevärd ökning av statsinkomsterna vinnas på denna den mest gångbara av alla tobaksvaror. Farhågan att cigarettförbrukarna allmänt skulle övergå från sina vanliga märken till billigare sorter eller till annan tobaksvara torde vara högst överdriven och skulle tecken visa sig till sådan övergång, torde tobaksmonopolet icke sakna möjligheter att genom ändrad prissättning och andra försäljningstekniska anordningar i avseende på proportionen mellan olika sorter möta en sådan fara. I varje fall är saken värd ett experiment.

Vi hemställa, på sålunda anförda skäl,

att riksdagen måtte besluta att skatten å cigaretter bestämmes, som följer:

	För inom riket tillverkad vara		För inom riket införd vara	
	procent av pris- kurantpriset eller värdet	belopp för 1 st.	procent av pris- kurantpriset eller värdet	belopp för 1 st.
Cigarretter med fast pappmun- stycke	53	1.2	44	2.3
Cigarretter utan fast pappmun- stycke	54	1.2	45	2.3

Stockholm den 22 januari 1935.

J. Bergman.

John Björck.

Joh. Larsson.

Elof B. Andersson.

Gustaf Tamm.

G. A. Björkman.